

CHEMAREA DOMNULUI

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

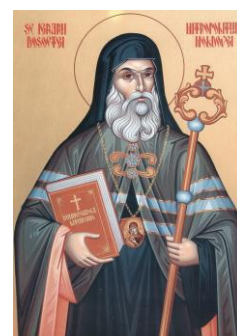
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, ne cheamă pe toți la Cina Sa cea mare, la ospățul credinței. Să nu ne împotrivim nici unul, căci Sfânta Biserică ne hrănește din învățătura drepte credințe. Ne cheamă Domnul la ospățul pocăinței, la masa mântuirii. De aceea, să nu amânăm pocăința, spovedania, grija pentru suflet, rugăciunea, milostenia, Sfânta Împărtășanie, că în ceasul în care nu gândim, Fiul Omului va veni. Ne cheamă Iisus Hristos la ospățul Sfintei Liturghii. Să mergem duminica și la marile sărbători cu toții la biserică. Să nu punem motive că „ne-am cumpărat țarine”, adică griji pământești, că „ne-am cumpărat cincă perechi de boi”, adică ne-am robit de patimi cele cincă simțiri, și că „ne-am luat femeie”, adică ne-am dedat la beții și desfrânări și de aceea nu putem veni la ospățul Sfintei Liturghii să ospătam împreună cu Mântuitorul Hristos, cu Maica Domnului și cu toți sfinții din cer. Să participăm cât mai mulți la slujbele bisericii, la Sfânta Liturghie. Iisus Hristos din cer se jertfește pe Sfânta Masa,

sfinții și îngerii din cer cântă cu noi în Biserică, Mântuitorul ospătează cu noi și ne hrănește cu scumpul Său Trup și scumpul Său Sânge. Dar mulți dintre fiii Bisericii stau acasă, se duc la beții, merg la petreceri imorale, la tot felul de păcate și ospătează cu necredincioșii, cu bețivii și cu slugile întunerului. Vai de cei care lipsesc duminica și în sărbători fără motiv binecuvântat de la Biserică, de la cina cea mare a Sfintei Liturghii, căci cină mai mare ca jertfa liturgică și Sfânta Împărtășanie și citirea sfintelor cărți nu este alta pe pământ! Ajunge o săptămână de lucru și de osteneală pentru trup. Să participăm măcar o zi pe săptămână, duminica, în Biserică Domnului la Sfânta Liturghie. Destul ne ostenim pentru trup, să ne ostenim acum și pentru suflet, că în curând vom pleca la judecata cea mare să dăm socoteală pentru toate. Să lăsăm dar tot păcatul și să ne pocăim de păcatele noastre. Să ne rugăm mai mult și să mergem la Biserică, la cina cea mare a Mântuitorului Hristos. De vom face așa, și pe pământ vom fi fericiți și mulțumiți, și în cer cu îngerii, cu sfinții și cu Însuși Hristos vom cina în vecii vecilor. Dacă ne-am trezi până mai avem vreme să auzim glasul acestei trâmbițe, adică al muștrării conștiinței noastre și dacă acest glas al lui Dumnezeu care ne cheamă la pocăință și la părăsirea păcatelor, nu l-am trece cu vederea, ce mare fericire am avea și în veacul de acum și în cel viitor! Acest glas al lui Dumnezeu este conștiința noastră, este trâmbița cea tainică și sfântă care călătorește cu noi în viața de aici, și ne cheamă dinăuntru spre a ne trezi și îndrepta. Slavă Ție, Doamnel!

Sfântul Ierarh Dosoftei - 13 decembrie

Sfântul Ierarh Dosoftei s-a născut în anul 1624 la Suceava. La botez a primit numele Dimitrie. Tânărul Dimitrie a învățat carte de la cei mai renumiți dascăli din Moldova și la școala Frăției Ortodoxe de la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Liiov. Dăruit de Dumnezeu cu o inteligență deosebită și-a agonisit încă din anii copilăriei și ai tinereții multă știință de carte. A studiat cu multă râvnă Sfintele Scripturi și învățăturile dumnezeieștilor Părinți ai Bisericii și a deprins cu mult drag meșteșugul tâlcuirii textelor sfinte în limba română, pentru că învățase a vorbi și a scrie în alte limbi ca să transmită tezaurul sfintei Ortodoxii: greacă, latină, slavonă bisericească, polonă și ucraineană. Pe lângă învățătura adunată cu mîgală de la mulți dascăli, la școala mănăstirii Probota a deprins și învățătura cea duhovnicească:

rugăciunea, ascultarea, smerenia și nevoițele ascetice. A primit îngerescul chip în această sfântă mănăstire la anul 1649, cu numele de monah Dosoftei. Iubitor de înțelepciune și vrednic împlinitor al nevoițelor călugărești, Cuviosul Dosoftei a sporit în dragoste și rugăciune, devenind părinte duhovnicesc și începător al obștii de la Probota. A dezvoltat mult școala mănăstirii Probota și a crescut mulți ucenici luminați, aducând în obștea sa o adevărată înnoire duhovnicească. Datorită prestigiului său de cărturar și virtuților care-i luminau chipul și faptele, ieromonahul Dosoftei este chemat de Dumnezeu la slujirea arhierescă. În anul 1658 este episcop de Huși, după un an trece în scaunul episcopiei de la Roman, iar în 1671 este ales mitropolit al Moldovei. Bland și smerit, înaltul ierarh uimea pe toți prin înțelepciune și bunătate. El a tipărit cărți de slujbă și de învățatură în limba română. Luat ostatec împreună cu tezaurul Mitropoliei și cu moaștele Sf. Ioan cel Nou, Mitropolitul Dosoftei a trăit ultimii ani ai vieții sale pământești departe de țară. Aici a continuat lucrarea sa cărturarească și a păstrat mereu legătura cu ierarhii ortodocși de la Moscova și de la Kiev. Păstor dreptcredincios și jertfelnic, sfântul ierarh a îndurat cu demnitate asprimile și lipsurile, purtând de grijă comunității ortodoxe care se afla în Polonia. Sfântul ierarh Dosoftei a refuzat trecerea la uniație și a rămas ortodox până la trecerea sa la veșnicie, la 13 decembrie 1693. El a slujit cu dragoste Biserica Mântuitorului Hristos, cu smerenie și fapte minunate, iar acum se roagă în ceruri pentru mântuirea sufletelor noastre. A fost canonizat de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 5-6 iulie 2005. Amin.

Scopul mersului la biserică pentru creștini

O importanță deosebită în modul de viață al fiecărui creștin, are mersul la biserică. Credința în Dumnezeu și participarea la sfintele slujbe, mai ales la Sfânta Liturghie, constituie pentru fiecare creștin, două relații nedespărțite. Creștinul adevărat nu poate să trăiască fără Sfânta Liturghie. Duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare, acesta lasă grijile lumești și merge să se întâlnească cu Creatorul său, cerând de la Acesta ajutor, rugându-L totodată să-l păzească de viclenia diavolului. Mersul regulat la biserică nu constituie pentru credincios un simplu obicei, o simplă obligație sau o scăpare din viața sufocantă de zi cu zi, ci dimpotrivă, el reprezintă o nevoie esențială, adică nevoia de a trăi viața cea adevărată, de a gusta din bunătățile necesare sufletului, de a primi binecuvântare și totodată de a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale. În ziua de astăzi majoritatea credincioșilor vin la biserică pentru a-și găsi liniștea sufletească, dar și pe cea trupească. Însa odată ce intră în Sfântul Locaș, mintea le este cuprinsă de grijile lumești și astfel nu își pot găsi și atinge scopul pentru care au venit. Părinții bisericii îndemnă ca atunci când intrăm în Biserică să lăsăm grijile noastre afară, la ușa bisericii, intrând înăuntru cu mintea, gândul și inima la Dumnezeu, pentru ca Acesta să poată pătrunde în suflet, să-l lumineze, dându-i pacea duhovnicească. Biserica este temelie și școală a vieții duhovnicești. Înăuntru se găsește veselia celor amărâți, alinarea celor chinuți și odihna celor osteniți. Aceste bunătăți le făgăduiește Mântuitorul celor ce-l iubesc pe El. De foarte multe ori venim la biserică să ne rugăm pentru cei dragi, să dobândim ajutor sau să-i mulțumim pentru bunătăți-le care ni le-a oferit. Înșă, oare rugăciunea noastră pe care o închinăm lui Dumnezeu și sfinților este ea oare curată? Să încercăm să ne limpezim mintea de lucrurile lumești atunci când ne rugăm. Să nu mai repetăm mecanic câteva rugăciuni. Buzele se mișcă însă inima nu aude, rostim rugăciunea cu gura însă mintea ne zboară la dobânzi, contracte, afaceri, clădiri, întâlniri cu prietenii. Dacă nu putem să ne ascultăm rugăciunea, cum oare poate Dumnezeu să o asculte? De aceea măcar atunci când ne rugăm, fie că suntem în biserică, fie că suntem acasă să lăsăm deoparte grijile noastre și să înălțăm rugăciune împreună cu Serafimii cei cu câte șapte aripi care stau împrejurul Tronului lui Dumnezeu și îi aduc acestuia cântări de laudă. O altă problemă cu care ne confruntăm fiecare dintre noi o reprezintă îmbrăcămintea pe care o purtăm atunci când venim la biserică. Ea nu trebuie să fie o îmbrăcămintă provocatoare care să atragă toate privirile, ci una decentă, o ținută de adevărată întâlnire cu Dumnezeu. Iubirea, smerenia, înțelepciunea, smerita cugetare sunt lucrurile cu care trebuie să ne împodobim sufletul la întâlnirea cu Dumnezeu. Ele sunt mai de preț decât tot aurul din lume. Acestea ar trebui să facă parte din garderoba sufletului nostru, atunci când mergem la biserică și nu ura invidia și vorbirea de rău. Dacă vom reuși să facem acestea, cu adevărat ne vom face bineplăcuți înaintea lui Dumnezeu, iar acesta ne va ajuta și ne va povățui pașii în orice lucru pe care îl facem.

† **Unde este înțelepciunea lui Dumnezeu, nu mai este nevoie de înțelepciunea oamenilor. Sfântul Ioan Gură de Aur**

Icoana orientează spațiul locuit spre Hristos

Cinstirea sfintelor icoane este parte integrantă a cultului bisericesc. Așa se explică faptul că, în Ortodoxie, nu există serviciu religios sau ritual liturgic fără prezența icoanei. Părinții Bisericii au văzut în icoanele sfinților prezența lui Hristos și a Duhului Sfânt, a energiilor dumnezeiești necreate, dar și o cale de a-L vedea pe Dumnezeu mai lămurit, prin contemplare. Icoanele înlesnesc această contemplare, fiind ferestre care dau spre priveliștea de dincolo. Icoana este o cale de acces spre lumea spirituală, care ne conține și „ne modelează” dacă o privim. Ea are un scop educativ și misionar. Icoana ne arată că sporind în știința de a privi, conștientizăm că suntem priviți. Ne angajează într-o reciprocitate tainică. Ea orientează spațiul locuit spre răsărit, spre Hristos, Soarele dreptății. Ea dimensionează timpul în maniera în care viața omului nu mai este dependentă de agenda zilnică, plină de probleme și fără de soluții, ci de **Ceaslov**, iar viața în sine, prin icoană, devine nu una oarecare, ci una închinată, deschisă spre viața veșnică. Dar, se știe, viața veșnică nu este viața de după viața biologică, ci viața cu Hristos, în Hristos, pentru Hristos. Toți oamenii au ceasuri, la mână, pe telefoanele mobile, pe bordul mașinii, dar nimeni nu mai are timp. Toți oamenii suferă cronic de grabă, pe stradă, mai ales la volan, vor să controleze și să „concentreze” spațiul prin viteză. De unde această criză legată de timp și spațiu și, în definitiv, de viață, dacă nu din faptul că omul nu transferă în adâncul cel neștiut al inimii chipul cel nemuritor al lui Dumnezeu din icoana ortodoxă, care conferă sens spațiului și timpului. Icoana dă speranță, inspiră, oferă siguranță în ocrotirea lui Dumnezeu. Icoana bucură privirea, oferă o stare de optimism, te însoțește oriunde. Icoana dilată timpul, face loc **Prezenței**. Icoana este postirea ochilor. Ea are un rol restaurator asupra sufletului și, din această perspectivă, omul devine ființă iconică și euharistică, iar lumea devine un spațiu filocalic. În rugăciune aflați, icoana poate să ne liniștească, să ne odihnească privirea exterioară, care, transferată în adânc ca privire interioară, poate să liniștească trupul, simțurile și apoi gândurile, cugetele și mișcările inimii. Privind la icoană, trebuie să ne rugăm ca și când Dumnezeu este în fața noastră și putem dialoga smerit cu El. Nu înțelegând că lemnul și culorile sunt Dumnezeu sau parte din ființa Lui (*aceasta este idolatrie*), ci urcând gândirea la Cel reprezentat pe icoană. Mântuitorul Hristos, „chipul lui Dumnezeu celui nevăzut” și „chipul ființei lui Dumnezeu”, S-a smerit pe Sine, luând chip de rob, ca pe om să-l mântuiască. „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1, 14). Întruparea devine, astfel, temeiul de bază al teologiei icoanei.

Focul, apa și credința

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa și credința; și când au poposit și-au zis: „Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?”. Și focul răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum”. Apa răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate”. Credința zise: „Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur...”. „Cum?”, întrebare focul și apa. Credința răspunde: „Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii”.